

PROSTOR

ČTRNÁCTÉ VYDÁNÍ

01-02/2024

MILÍ ČTENÁŘI,

Po měsíčním půstu opět vstupuje do školních prostor plátek, jemuž jste si již tak uvykli.

A nejen to - přichází v takřka novém kabátu. Prostor bude teď o něco dynamičtější a modernější. Za těžiště prvního čísla „nové prostorové éry“ lze považovat dva rozhovory - s profesorkou Alenou Kovářikovou a absolventkou Eliškou Annou Žaloudkovou. Neméně zajímavý je ovšem například průzkum mezi klavíristy anebo tradiční složka poezie. Samozřejmě šachové okénko chybět také nemůže. A ještě jedna perlička - vypravování na pokračování od našeho dvorního literáta Morfea. Jak lze vidět, čeká vás spoustu zajímavého čtení.

Snad si tedy pozkouškový odpočinek dovolíte zpříjemnit klidným počtením. Koneckonců, život je paletou emocí a odreagování by v ní nemělo chybět. Krásné čtení Vám tedy přeje Vaše

redakce

**NECHEJ, PROSÍM, *PROSTOR*
V PROSTORU**

Dej šanci i dalším čtenářům přečíst si školní časopis. Zanechej výtisk nejlépe tam, odkud sis ho půjčil/a. Pro zájemce je elektronická verze na stránkách
www.konzervatorteplice.cz v záložce Školní časopis.

ROZHOVORY S PROFESORY

ALENA KOVAŘÍKOVÁ

Přinášíme vám rozhovor s paní profesorkou Alenou Kovářikovou, která na konzervatoři vyučuje povinný klavír a italštinu. Vystudovala zde klavír a cembalo a na škole učí od roku 1986.

Jak vzpomínáte na svá studia na konzervatoři?

Na konzervatoř jsem nastoupila v době úplných začátků, můj ročník byl teprve druhý a bylo nás tu asi 50 studentů. Škola tenkrát neměla vlastní budovu – na nástroje jsme dopoledne docházeli do lidušky, večer se tam cvičilo. Na všeobecně vzdělávací předměty jsme chodili na gymnázium. Později jsme začali využívat dnešní budovu B, kde bývala základní škola. Chodili jsme ještě na Kollárku, dodneška tam zůstal nápis na dveřích, ale tam se učily hlavně dechy.

Jaká byla vaše cesta po absolutoriu? Začala jste hned učit?

Po absolvování školy jsem šla hned učit do hudebky. Na učení jsem se těšila a vlastně jsem na konzervatoř šla s tím, že jednou budu učit. V roce 1990 jsem nastoupila na plný úvazek na konzervatoř jako učitelka povinného klavíru a italštiny. Celý život se taky zajímám o zpěv a v dětství jsem zpívala v Brixioho komorního souboru, proto jsem ještě později v životě dva roky docházela do lidušky na hodiny zpěvu.

Nepřemýšlela jste např. o kariéře profesionální klavíristky nebo třeba dalším studiu na akademii?

Jeden čas jsem koketovala s myšlenkou, že bych se dala na dráhu koncertní klavíristky, to ano. Potom jsem se ale zamilovala do cembala a začala ho studovat současně s klavírem, díky čemuž jsem se začala věnovat staré hudbě. O dalších studiích cembala jsem přemýšlela, ale to se tenkrát vyučovalo jenom v Bratislavě a mně se tak daleko nechtělo, i proto, že jsem se v šestáku vdala. Každopádně mě to nijak nemrzelo. Teoreticky byla ještě možnost jít studovat klavír na akademii, asi by to bylo reálné, ale já se tenkrát rozhodla jít učit na plný úvazek. Postupně jsem na studia už vůbec neměla čas.

Na koho ze školy vzpomínáte?

Osobností, na které vzpomínám, je hodně. Vyzdvihla bych pana profesora Zelenku, což byl můj profesor cembala a vynikající znalec staré hudby. Dál vzpomínám na pana profesora Brože, který tuhle konzervatoř založil a byl jejím prvním ředitelem. Úžasný člověk s neuvěřitelnými znalostmi a lidským přístupem, skvělý pedagog. Jako ředitel přijímal na školu i žáky, kteří by jinak kvůli kádrovému posudku rodinných příslušníků neměli šanci. Zajímal se o nás, kdo co hraje, co komu nejde, a často nás hlídal, jak cvičíme. Časem musel ale ředitelskou pozici opustit, protože odmítal vstoupit do KSČ. Jeho nástupce Metod Přikryl, voják z Roudnice, už bohužel nedosahoval ani zdaleka jeho profesionálních a uměleckých kvalit.

Máte ze školy nějakou veselou historku?

No jistě, a kolik. Na škole byli školníkoví Myšíčkovi, kteří tu žili a škola tím pádem byla otevřená skoro pořád, i přes víkend. Kluci si dělali z pana školníka legraci, že přijdou cvičit už v pět ráno a on jim na to odpovídal: „Takhle brzo nevstávám ani k vlastním dětem. Vypadněte.“ Angličtinu nás učil pan profesor Hamouz, od kterého mám celý sešítek s jeho hláškami. Nás angličtina ale moc nezajímala a v hodinách jsme si povídali raději o hudbě. On pak tvrdil, že jsme jeho největší pedagogický průšvih. Dál tu třeba učil pan profesor Kolářský – vynikající houslista, ale zároveň neskutečný cholerik. Vyhazoval studenty ze třídy, byl často vulgární a některým jeho studentům před hodinami bývalo až nevolno. Nicméně jinak vynikající pedagog. Zním taky plno historek z vyprávění, třeba od spolužáků z intru, jak si dělali legraci z vychovatelek nebo tehdejšího ředitele Martinovského, kterému se přezdívalo Špička.

Jak se škola změnila od vašich studií?

Škola se změnila hodně. Má už vlastní budovy – v roce 1995 se postavila budova A, v roce 2011 budova C. Je tady daleko víc studentů a profesorů. Obecně bych řekla, že je škola dynamičtější, tak jako ostatně dnešní doba. Když ještě vzpomínám na svoje studium, bylo tady víc předmětů, třeba zeměpis nebo základy hudební akustiky. Neučily se všechny obory, jako třeba zpěv, bicí nástroje, zobcovky. Aby nás přijali, museli jsme mít vynikající výsledky na základce, pokud možno vyznamenání. Tenkrát se v březnu dělávaly talentovky a po nich ještě přijímačky z češtiny a matematiky. My studenti jsme sem všichni chodili s maximálním zaujetím pro věc. Byli jsme do toho takzvaně zažraní, žili jsme pro to, což se odráželo v atmosféře. Zajímalí jsme se taky o sebe navzájem a podporovali jsme se. Interní koncerty se třeba konaly napříč odděleními, protože nás bylo málo, což bylo pěkné. Mezi námi a dnešními studenty ale zas takový rozdíl není. My jsme akorát neměli technologie, takže jsme možná byli víc soustředění a nebyli jsme tolik rozptylováni. A neměli jsme tolik kariérních možností – za minulého režimu to byl buď orchestr, nebo hudebka.

Jak jste se dostala k italštině?

Já jsem odjakživa milovala jazyky. Na základce to byla němčina, která se ale na konzervatoři nevyučovala. Tady nám nabídli jenom angličtinu, kterou někteří z nás předtím nikdy nestudovali. Vedle toho jsme měli povinnou ruštinu, ze které jsme museli maturovat. Po škole jsem si teda řekla, že bych se mohla konečně pořádně naučit nějaký jazyk. Šla jsem do knihovny a půjčila jsem si tam různé knihy pro samouky, asi 12 jazyků. Z nich mě zaujala italština, hlavně tím, jak je krásná, zpěvná, s konkrétní výslovností. Učila jsem se ji nejdřív sama, později jsem chodila i do různých kurzů. Italštinu jsem studovala i na vysoké škole, před státnicemi jsem ale musela skončit. Každopádně jsem se třeba stýkala s rodilými mluvčími, mám totiž radši tu praktickou stránku jazyka. V roce 1986 sháněli na konzervatoři vyučujícího italštiny a nabídli mi místo. Od té doby ji tady učím.

Čím odpočíváte od práce?

Ráda chodím na procházky, každý den si obejdu nějaký okruh. V zimě ještě bruslím, v létě hraju golf. Doma ráda čtu – miluju kvalitní detektivky a knihy o historii. Upřednostňuji české dějiny, především dobu Přemyslovců. Občas se podívám v televizi na nějakou operu, záznam koncertu nebo dokument o přírodě. Mimoto luštím sudoku a jednou za čas si uvařím něco zdravého. Jinak stále poslouchám hudbu a nesmím samozřejmě zapomenout na už zmíněnou celoživotní vášeň – italštinu.

A filozofická otázka na závěr – nebojíte se, že s nástupem technologií a elektronické hudby zmizí časem hudba živá? Případně jak se bude hudba dál vyvíjet?

Ačkoliv technologie jde dopředu, musím uznat, že máme pořád plné koncertní sály a divadla, kolikrát nemůžeme sehnat lístky. Stále se vydávají nové nahrávky a CD, nové interpretace, klasická hudba je stále v kurzu. V tomhle má lidstvo naději. Co se týče elektronické hudby, ta je určena spíše pro malý okruh lidí. Když si vezmu popmusic nebo úplně moderní nonartificiální hudbu, ta se prostě nedá s klasikou srovnávat. Kdyby tato hudba měla klasickou hudbu vytlačit, dávno už by se to stalo. Klasická hudba by postupně upadala, nikdo by ji neposlouchal – to se neděje. Stejný pocit mám vlastně i u soudobé vážné hudby. Pardon, že to takhle řeknu, ale ti, co dnes skládají hudbu, v podstatě už jenom experimentují. Všechno to, co máme rádi, už bylo asi složeno, pokud nejde o neoklasicismus nebo neobaroko. Na druhou stranu i v moderně se najdou krásné kusy, třeba filmová hudba, která funguje ale v kombinaci právě s dějem a obrazem. Když se ještě vrátím ke klasické hudbě, můžu i z vlastní zkušenosti potvrdit, že tady je a bude pořád. Je to 52 let, co jsem nastoupila ke studiu. Od té doby se nic nezměnilo. Dnešní mladá generace pořád hraje Bacha, Mozarta, Beethovena, Chopina a další – to, co jsme hráli my.

Morfeus

LOUTKOHEREC (1 / 2)

Pracuji s lidmi. Na první pohled nejde o nic zvláštního. Práce s lidmi je ve světě velice rozšířená a žádoucí. Já ale s lidmi pracuji trochu jinak. Moje práce je totiž nezbytná, a nejen to – je klíčová. Klíčová pro lidstvo, svět a vlastně úplně všechno.

Pracuji s lidmi tak všeobecně, jak si jen můžete představit. Za celou svoji kariéru jsem potkal už každého člověka, dokonce několikrát. Znam tedy všechny lidi a všechny si velmi dobře pamatuji. Lidí není vlastně ani tolik, kolik si myslíte.

Vezměme si třeba slavné osobnosti napříč historií. Osobnosti, které za svého života něco dokázaly a byly vždy vidět. Je jich samozřejmě mnoho a neustále se rodí nové a nové. Nebo ne? Co když vám řeknu, že slavné osobnosti, které mají zdánlivě něco společného, nejsou tak úplně rozdílné osoby?

Máte na něco talent? Cítíte v sobě génia? Máte občas pocit výjimečnosti? Pokud ano, je možné, že máte k některým nejslavnějším osobnostem mnohem blíže, než si myslíte. A pokud ne, nebuďte smutní – i vy jste svým způsobem speciální a hrajete důležitou roli ve fungování světa.

Už jste určitě slyšeli o přibězích, kdy si malé děti vzpomínaly na něco jako minulé životy. Občas cítíte známý pocit, jako byste určitý moment v životě už prožili, odborně nazývaný déjà vu. Vsadím se, že jednou za čas jistě míváte podivné sny třeba z pohledu jiné osoby. No a taková reinkarnace, kapitola sama o sobě. Za tohle všechno jsem zodpovědný já. A nad tím vším mám kontrolu.

Dovolte nyní, abych se vám představil.

Morfeus

Pokračování v příštím čísle.

STUDENTE, NEPŘEHLÉDNI

 Konzervatoř Teplice

Reprezentační a maturitní ples
Konzervatoře v Teplicích

8. března 2024 od 20.00 hodin
Krušnohorské divadlo, Teplice

Host plesu: Felix Slováček ml.

Vstupenky v předprodeji Krušnohorského divadla

JAM SESSION

27.2. - 19:30
TEPJAZZ CLUB

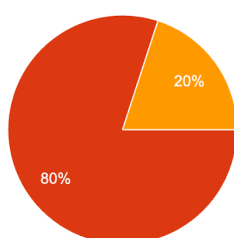
VSTUPNÉ
DOBROVOLNÉ

KONKURZ KLAVÍRISTŮ

Na klavírním oddělení je velkým tématem, kdo letos ze všech uchazečů, dostane šanci si zahrát s Teplickou filharmonií. Za Prostor jsme přinesli dotazník, o kom si klavíristé myslí, že má největší šanci. Nemusí to záviset pouze na osobních preferencích, na různých seminářích a koncertech měli čas si všechny poslechnout a sami zhodnotit. Podle čeho se vybírá, kdo dostane onu příležitost? Závísí to jen na schopnostech hráče, nebo i délce a efektnosti skladby? Zde jsou grafy dle odpovědí respondentů, počtem zastupující přibližně polovinu oddělení.

Kolik si myslíš, že vezmou klavíristů?

10 odpovědí

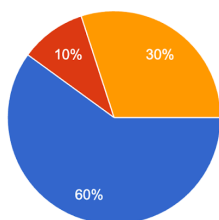

1
2
3-4
5

70 % odpovídajících si myslí, že přijetí závisí na minutáži skladby. Což znamená, že pokud je věta z koncertu delší, má hráč menší šanci přijetí.

Závísí přijetí na základě rychlosti a efektnosti skladby?

10 odpovědí

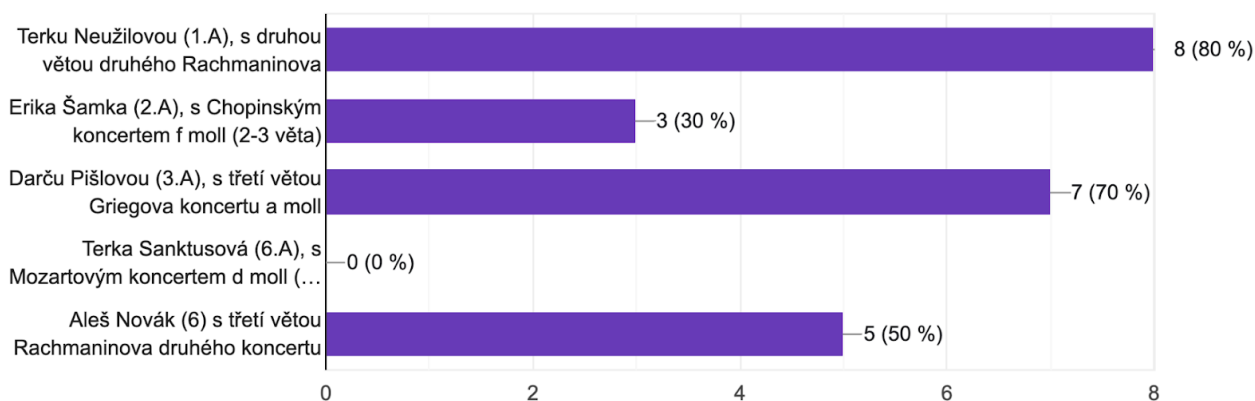
no jasně!
netuším
ne

10 % klavíristů odhaduje, že sloh skladby neovlivňuje výběr, 30 % se neodvažuje hádat a zbylých 60 % se domnívá, že ovlivňuje výrazně.

Nyní přejdeme k samotným odhadům, komu studenti věří nejvíce.

Koho vezmou?

10 odpovědí

Můžeme vidět, že nejvíce odhadují Terku Neužilovou s Rachmaninovem a Darču Pišlovou s Griegem.

Jaký bude finální výsledek? Jak moc se budou klavíristé blížit skutečnosti?

Ať to dopadne jakkoli, přejeme všem uchazečům jen to nejlepší, budeme na vás 13. února, v den konkurzu, myslet.

Athéna

ŠACHOVÉ OKÉNKO

V uplynulých týdnech se odehrál jeden z největších šachových turnajů roku - Tata steel ve Wijk aan Zee v Holandsku. Tradičně zde hrají nejelitnější velmistři světa, včetně současného mistra světa, Číňana Ding Lirena. Ten si bohužel pro něj moc dobře nevedl, deváté místo ze čtrnácti není zrovna výsledkem, který byste od nejlepšího hráče na světě čekali. Obecně řečeno, kolem jeho titulu panuje mnoho kontroverzí. Až skandální věc se stala v předposledním kole, kdy hráč světové třídy, Ian Nepomniachtchi, který mimo jiné i bojoval o nejvyšší titul právě s Ding Lirenem udělal naprosto začátečnickou chybu. V pozici, která je nejasná, zahrál střelcem z d6 na e5. Kdyby zahrál Jb5, hrálo by se dál a partie by mohla dopadnout jakkoliv. Jeho soupeř pohotově zareagoval a za pár tahů se černý vzdal. Dokázali byste v této pozici najít vyhrávající tah a porazit špičkového velmistra?

Jiří M. Kleker

CHVILKA POEZIE

meich sedum pádů

kdo? co?
to neuhádneš.
vsadíš se? o co?

bez koho? bez čeho?
bez tebe.
bez tebe to nejde.
bud' součástí mýho světa,

dám komu? čemu?
tobě. nečekaně.
dám ti básničku, věnuju.
chceš?
nebo jí mám dát jemu?

vidím koho? co?
mě. i tebe. s tebou.
nás.

i když my to ještě
nejsme.
možná budeme?
možná ne...
vidím... koho?

oslovuju, volám-
jak tě mám oslovit?
odpovíš mi?

o kom, o čem přemýšlíš?
jsem v myšlenkách já?
je tam někdo jiný?
bojím se,
mluvím se strachem.

Persephona

POLSKÁ KREV

Polská krev je česká opereta, kterou se letos rozhodlo nastudovat klasické oddělení. Postupně se ze školního projektu stala spolupráce s Krušnohorským divadlem.

Obsazení*

v hlavních rolích

- profesor 1, bez alternace
- studentka 1, alternace studentka 2, studentka 3
- profesorka 1, alternace studentka 4, studentka 5
- profesorka 2, alternace studentka 6
- profesor 2, bez alternace
- student 1, bez alternace

ve vedlejších rolích

- student 2
- student 3
- student 4
- student 5
- studentka 4, alternace studentka 3
- studentka 5, alternace studentka 7

sbor

zbytek klasického oddělení a dobrovolníci z ostatních oddělení

Zkoušky

hromadná výuka 4. - 5. ročníku (obsazení) - 2 hodiny týdně

hromadná výuka celého oddělení - 2 hodiny týdně

hromadná výuka 1. - 3. ročníku - 2 hodiny jednou za 14 dní

'skupinová výuka' po ročnících - 2 hodiny pro každý ročník

Informace pro účinkující:

Připravujte se svědomitě, chod'te na všechny zkoušky. Nic neplánujte na červen, nejsou jisté termíny generálních zkoušek ani představení.

Závěrečné zkoušky z hlavního oboru budou z důvodu přípravy Polské krve posunuty na polovinu května.

*Nynější obsazení není originální, nejvíce se měnilo z důvodu navázání spolupráce s výše zmíněným divadlem. Aby představení mohlo být profesionální úrovně, byli do hlavních rolí obsazení profesori, přestože to měla být výhradně studentská praxe.

ROZHOVORY S ABSOLVENTY

ELIŠKA ANNA

Eliška Anna Žaloudková, klavíristka, bývalá šéfredaktorka a obnovitelka Prostoru, jež okolo sebe vždy dokázala vytvořit příjemnou atmosféru, se uvolila redakci poskytnout rozhovor. Eliška byla dlouhou dobu přední osobností Teplické konzervatoře. Co dělá teď, jak se jí daří? Jaký má pohled na konzervatoř? To vše se dočtete v tomto článku.

Co aktuálně studuješ?

Studuji klavírní interpretaci na Janáčkově akademii v Brně.

Jaký vidíš rozdíl mezi akademií a konzervatoří?

Není to zas takový rozdíl, jak bychom mohli čekat. Přijde mi to jako dospělácká konzervatoř, cvičení, obory, zaměření teoretických předmětů je velmi podobné, jen je tam mnohem více lidí a zdravíte se pohledem a ne nahlas.

Máš pocit, že tě konzervatoř na akademii připravila?

Neumím si představit, z jaké jiné školy bych tam měla jít, takže v tomto smyslu ano. Myslím si, že změna školy, obzvláště přechod na vysokou školu je přesně ta věc, na kterou člověk není připravený nikdy, asi jako mateřství. Člověk to prostě musí začít dělat.

V čem je to na (J)AMU lepší/horší?

Ze zkušeností, které zatím mám, tak v profesionalitě (co si budeme povídat). Je kouzelné, když ti lidé mají z jaké zkušenosti čerpat, jak v teorii, tak i na oboru. Doted' občas na přednáškách sedím s otevřenou pusou a úplně slintám, jelikož jsou studnicemi vědění - čímž neříkám, že bychom je na konzervatoři neměli, určití profesori tvoří tu školu nádhernou - ale úroveň a přístup studentů je jiný, závažnější. Občas je mi líto přemíry profesionality a odtazitosti mezi lidmi, nebuduje se tam taková komunita a rodinná atmosféra.

Jaké máš doporučení pro budoucí uchazeče?

Rozhodně jezděte na konzultace, to je to je nejlepší. Pokud škola poskytuje i kurzy, také doporučuji, v mém případě to hrálo velkou roli ve výběru vysoké. Je moc fajn nebát se jezdit na soutěže a seznamovat se s novými hudebníky. Celkově se nebát vyjždění za hudbou a lidmi, kteří dělají

stejnou věc. Poslouchat si, koukat kde a co kdo hraje. A užívat si konzervatoř dokud to jde, protože to uteče hrozně rychle a pak se vám bude stýskat...

Co jsi se naučila?

Naučila jsem si vážit času, naučila jsem se vážit si pedagogů, věřit lidem. A věřit sobě.

Jaká pro tebe byla konzervatoř?

Důležitější, než jsem myslela. Asi jsem čekala, že to bude jen nějaká střední škola, na kterou jsem se náhodou dostala a budu ráda, že ji splácám dohromady. Ale stala se pro mne místem, kde jsem našla lidi, kteří mě tvarovali do té podoby, která je tu teď s tebou. Byla to pro mne i doba, v tom mém subjektivním vývoji, důležitá, transformační a moc si vážím lidí, které jsem potkala, jak kamarády, pedagogy, vrátné... Jednoduše to bylo intenzivní a hluboké období. Takové druhé doma.

Co si myslíš, že by se dalo na konzervatoři zlepšit?

Za co bojuji už od prváku (a stále marně), jsou zrcadla. Měla by být na každých holčičích záchodech a především vzadu za Káčkem (koncertní sál "K", pozn. red.). V zákulisí zrcadlo není a to je velká chyba. Prosím pojďme tohle společně změnit (prosebný pohled a smích). Zároveň si pamatuji, že v prváku, druháku jsme měli plnou pusu keců, co by mělo být na konzervatoři jinak, ale čím jsem byla starší, tím jsem viděla, že není jednoduché s některými věcmi hnout - např. některé předměty by potřebovaly změnit strukturu výuky, ale to je na jinou debatu.

Nemáš pocit, že jsi měla odejít dřív?

Měla jsem nutkání zmizet dřív, především po maturitě. Řekla bych, že to lze přirovnat ke vztahu dítě - rodič, v určitém momentu musíte zmizet, pak to člověk ale vydrží a je za to vděčný. Nakonec odejde v klidu a míru. Jsem ráda za svých šest let. Myslím si, že to nebylo zbytečné, nebylo to promarněné čekání. Vnímám, že mám i ucelenější pohled na konzervatoř.

Nemáš nyní pocit, že jsi omezena pouze na hudbu?

Především díky za otázku! Drnkáš na citlivou strunku. Je to podobné jako v prváku na konzervatoři, kdy vymizí určitá intenzita vztahů, širší záběr života a po člověku se hodně chce, aby cvičil, velmi se tomu věnoval a ani nemáš potom kapacitu vidět všechno z širšího pohledu. Ano, cítím se teď velmi soustředěná na hudbu, mám záběr víceméně jen na ni. Věřím, že je to dočasné a až si to opět sedne, budu schopná vnímat širší kontext. Narozdíl od konzervatoře, kde to bylo hodně řemeslo a "pojď zahrát lépe než tvůj spolužák", teď jako kdyby vnímali hudbu ve smyslu nějakého bytí obecně. Není to osmihodinová zahlodanost v notách, ale *"ve všem vnímám hudbu a souvislosti"*.

Kdyby sis znovu měla vybrat střední...

Měla jsem krizi, tato otázka mě napadla mnohokrát. Takto zpětně ale přiznávám, že bych si v žádném případě jinou školu nevybrala.

Koho si zpětně nejvíce vážíš?

Asi celé redakce Prostoru (Eliščino typické smíchové zapištění). Ale ne, nelze to říct, Asi bychom se dostali jen k vyzdvihování všech mých lásek, ať už platonických - nebo trochu nižších lásek, a kdo ví, kdo za tím vším stojí nejvíc a nejdominantněji. Tudiž zůstávám u redakce!

Co vidíš s nadhledem jinak?

Více mi vadí lidi, kterým to je jedno. Přišla jsem si tam, jakože jsem zaujatá tím, co studuji a že je to dobře, že je to zdravé a vadilo mi, když to tak někdo neměl - a teď by mi to vadilo víc. Je to ještě taková školička. A jestli mi něco ještě zpětně došlo, že pedagogové, častěji než studenti, jsou trochu zaslepení a zahrabaní do svého písečku, do toho svého, že takhle to tu je, takhle to učí, tak bylo - a i bude. Jednoduše takový užší záběr života. Na svá léta na konzervatoři však budu vzpomínat hezky a dlouho.

Athéna

Z DENÍKU NEJEN GYMLÁKA

Občas by mě zajímalo, jak konzervatoř vidí všichni ostatní... Gympláci, kteří vůbec nemají ponětí o tom, co se za dveřmi těchto budov děje. Konzervatoristi, kteří nezažili fyziku ani zeměpis pro střední školy... Jak se vám všem žije bez toho, aniž byste znali ten druhý svět? Protože upřímně, když jsem se vrhala do rozhodnutí být součástí obou dvou těchto společností, nikdo mě na nic nepřipravil. Jasně, že mě všichni varovali, že to bude těžké, že to nezvládnou a že bych měla přestat snít a postavit se nohama na zem, ale abych pravdu řekla, teď bych si asi nedovedla vybrat jen jednu stranu. I když si musím sundat růžové brýle (což dělám často, ale dělám to velmi nerada), tak jsem a vždycky jsem byla součástí obou světů a i když mi to otočilo život a vnímání všeho kolem mě o 360°, cítím, že tohle je pro mě ta správná cesta.

Jak vlastně vidí konzervatoř gympláci? Já jsem to tu vždycky viděla jako svět sám pro sebe. Z chladného prostředí gymplu a okolního světa sem utíkám vůbec nejraději. Tady můžu jít po chodbě a skoro všechny poznám a mám o nich co říct. Na gymplu? Vždyť to ani není možné. Je nás tam přes 850... Dostala jsem se na pokoj k holkám z oktávy a snad jsem je ani nikdy ve škole neviděla. Myslím si ale, že to není jen dáno velikostí školy, ale i přístupem všech okolo. Když na gympláckých chodbách vidím arogantní pohledy všech, o kterých jsem si myslela, že spolu vycházíme docela dobře, jen proto, že dostali třídního učitele, který je dostane do zahraničí, aniž by museli hnout prstem, je mi z toho smutno. No a? Já, třebaže neznám poslední módní trendy, jsem na rozdíl od nich aspoň konečně šťastná.

CIGARETY

2. ledna 2024

Milý,
byl jsi na Silvestra na nějaký akci?
Já jo. A víš, co jsem si z toho do roku 24 odnesla?
Cigarety smrdí.
Cigarety smrdí jako "Pojď ke mně blíž!"
a jako "Já tě mám vlastně hrozně rád, víš?"
Pak smrdí taky jako "Dej si tuhle se mnou! A do dna!"
a "...Ty seš na mě asi až moc hodná".

Smrdí jako špína,
nepořádek a nezodpovědnost,
a já už toho začínám mít fakt dost,
protože,
ježkovy zraky,
já už tak smrdím taky.

Smrdím jako cigarety.
Smrdím jako zbytečnej pláč
a ještě zbytečnější kecy.
Brečím, protože nevím, co jsem zač
a dělám zbytečný věci,
a hlavně protože mě takhle nikdo nemůže mít rád. Přeci.

A víš, co na to ostatní - ti, co taky smrdí od cigaret - radí?
Nic. Ptali se, proč to tak vadí.
Povídali toho víc,
jenže z toho si pamatuju spíš nic, než moc. :).
Ale stejně to pomohlo.

Dokonce k tomu kouři, co se mi dostal do vlasů,
na oblečení i pod kůži, najednou nemám takový odpor.

Cigarety smrdí.
Cigarety smrdí jako Oni a Oni smrdí jako cigarety,
důvěrně a známě
a to je příjemná útěcha.

Tyhle věci trousím ven,
když se až moc zaposlouchám do ticha.

